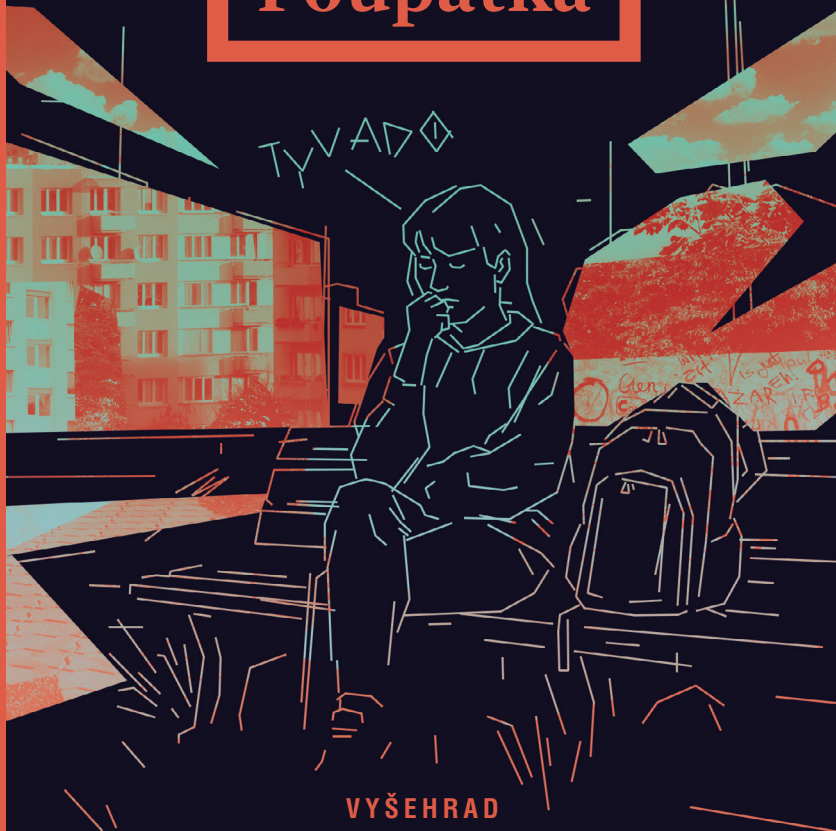

Hana
D. Lehečková

Poupátka

VYŠEHRA D

Poupátka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.ivysehrad.cz
www.albatrosmedia.cz

Hana D. Lehečková

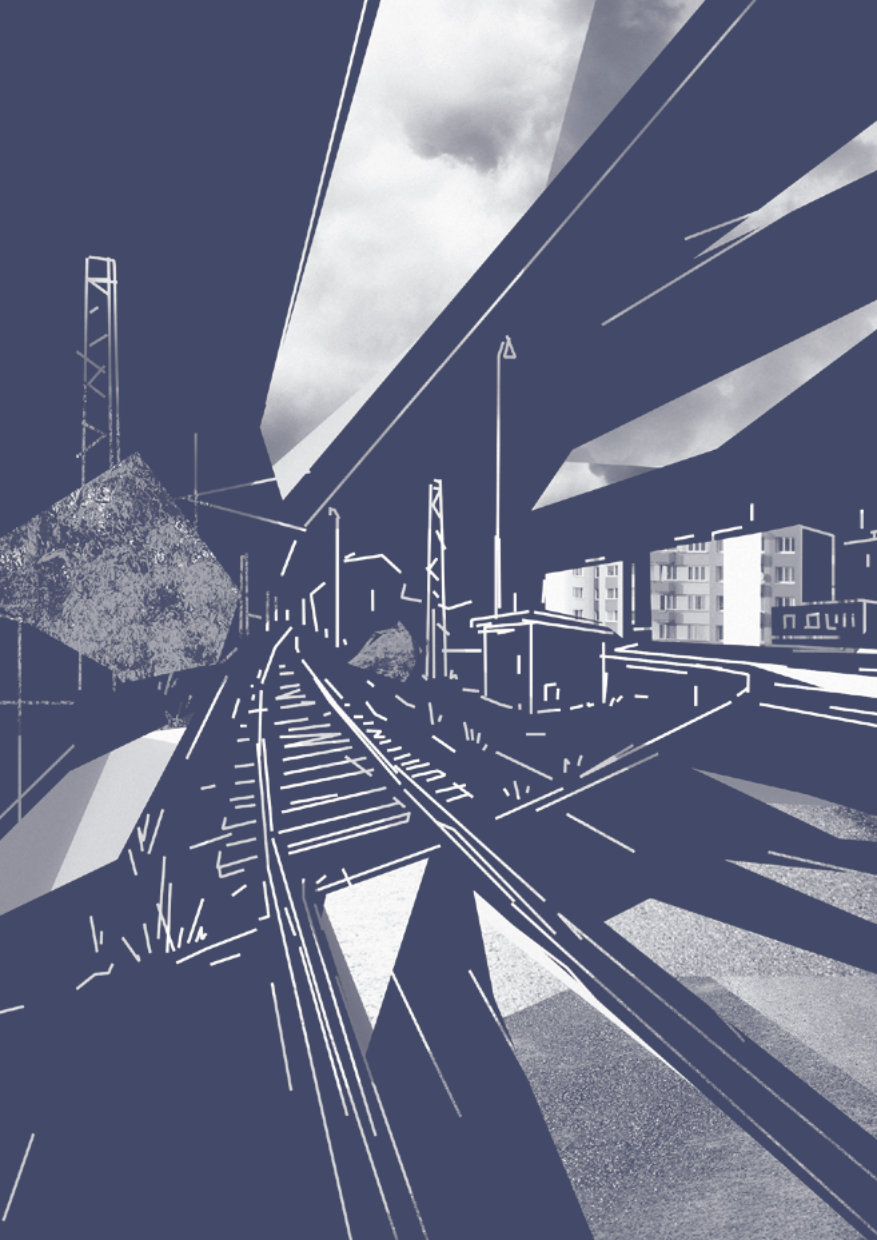
Poupátka – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Hana
D. Lehečková
Poupátka

Hana
D. Lehečková

Poupátka

VYŠEHRAĐ

Kniha vychází s přispěním Ministerstva kultury ČR

© Hana D. Lehečková, 2021

Illustrations © Ondřej Dolejší, 2021

ISBN tištěné verze 978-80-7601-458-9

ISBN e-knihy 978-80-7601-477-0 (1. zveřejnění, 2021) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7601-478-7 (1. zveřejnění, 2021) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7601-476-3 (1. zveřejnění, 2021) (ePDF)

Věnováno všem, kteří na to zůstali sami

Do Racku je vstup zakázaný

Moji rodiče se brali v den, kdy vybuchl Černobyl.

Táta mi říkal, že když vybuchne jadernerj reaktor, je to, jako kdyby do vás střílelo milion malejch kulek, udělalo z vás cedník a v těle vám to pak špatně funguje. Když mi táta o Černobylu vyprávěl, jako první mě hned napadlo, že můj brácha je možná takovej, jakej je, protože mu tyhle kulky prostřílely mozek, když byl na tý svatbě ještě v mamky břichu. Dostal dávku do svý šiřatý hlavy, ani si toho nevšiml a dál si v klidu cucal obrovskej miminovskej palec. A má to na něm následky i teď, po čtrnácti letech.

Chorej mozek.

Jinak se ta jeho blbost vysvětlit nedá.

BRATR: Co děláš?

JÁ: Jsem na počítači.

BRATR: A co tam děláš?

JÁ: Nic.

BRATR: Ukaž, co tam děláš.

JÁ: Neukážu nic.
BRATR: A proč ne?
JÁ: Protože ti do toho nic není.

Bratr jde k mému počítači, naklání se ke mně a já cítím na tváři jeho zatuchlej dech. Smrdí po chlebu s máslem a cibulí.

Zakrývám monitor rukama, aby nic neviděl, aby mě nechal na pokoji, snažím se, aby z mojí obrazovky nezahlídl ani kousek.

JÁ: Vypadni!
BRATR: Tak mi to ukaž.
JÁ: Ne, je to můj počítač!

Jenže když bratr něco chce, neustoupí. Celej zrudne, natlakuje se to v něm a buď jede jako bagr, co před sebou hrne tunu štěrku, nebo vybuchne, ječí, válí se po podlaze, kope nohama a je mu úplně jedno, že u toho vypadá jak vzteklý dvouletý dítě.

Natahuje se po mně těma svýma prstama s velkýma kloubama, co s nima pořád tak křupe. Odsouvá mi ruku z počítače.

JÁ: Fuj, nesahej na mě! Jsi nechutnej.

Snažím se držet ruce na obrazovce, ale bratr má moc velkou sílu, jeho pařáty vítězí, už to nevydržím a dlaně mi sklouznou po monitoru.

JÁ: Tak si trhni.
BRATR: JAKÁ JSI KAMARÁDKA, UDĚLEJ SI NÁŠ TEST. To ani nemusíš, já ti řeknu, jaká jsi kamarádka. Pěkně vlezlá a NA HOVNO.

Vezmu sklenici vody a chrstnu mu ji do ksichtu, bratr se lekne, škubne sebou, strne a najednou zkříví obličej, jako kdyby snědl kyselej citron, a přichází ten moment, ten moment ticha po nádechu, kdy se rozmýšlí, co udělá.

BRATR: Mami!
JÁ: Neřvi, sakra, buď ticho.
BRATR: Mami!
JÁ: Ježiš, nech toho.
BRATR: Mami!
JÁ: Co chceš? Řekni, co chceš, a dám ti to, když budeš zticha!

Jenže už je pozdě. Otevírají se dveře. V nich stojí máma a ptá se, co tady proboha tak řveme.

BRATR: Fanyna na mě vylila vodu.
JÁ: Protože mi čuměl do monitoru.

Máma otráveně těká očima, cuká jí víčko a rozšiřuje se nos, div z něj nezačnou proudit nudle jako korytem řeky, pak se nadechne: Proto jsi to udělala? Protože ti koukal do monitoru? To myslíš vážně?

JÁ: Jo, myslím.

Máma znovu zopakuje svoji otázku, pomalu a klidně, slova hláskuje, jako bych ji snad prve neslyšela, jako by měla pocit, že jí nerozumím.

JÁ: Je to otravnej debil.

Zpříma se na ni podívám, máma přivře oči, zhluboka se nadechne, trvá to dlouho, zdá se mi, že snad na místě ve stoje usnula, pak ale zprudka zamrká a prohlásí: Máš týden zaracha na počítač.

JÁ: Ale to není fér, on si začal.

Je mi jedno, kdo si začal, já to končím, odpoví mi máma a práskne dveřma, jako by nám tím chtěla něco říct. Něco, co neumí dát do slov. Jako to dělá vždycky, když je našťvaná, na mě, na bratra, na tátu, na celý život.

JÁ: Bože! Já to tady nenávidím.

BRATR: To máš za trest. Fanyno kravino,
stará hnusná konino.

Není to pravda.

Že jsem na hovno kamarádka.

Já jsem náhodou dobrá kámoška.

Moje nejlepší kamarádka se jmenuje Magda a sedíme spolu v lavici už od první třídy. Je s ní sranda a máme stejné názory skoro na všechno. Proto jsme taky nejlepší kámošky. Magda má tmavě hnědé vlnité vlasy a pořád si tak nějak divně mne obličej a drbe ruce, protože jí pořád někde něco svědí. Bydlí v bytovkách, kterým se říká Lentilkárna.

Jsou to úplně nové bytovky, a asi aby vedle všech těch šedivejch paneláků vypadaly zajímavěji, tak je stavaři pomalovali křiklavýma barvama. Podle mě to vůbec nevypadá jako luxusní bydlení, ale jako blázinec pro všechny exoty z města.

Jednu věc mám ale na těch bytovkách ráda. Výťah. Jak tam mluví ta ženská. Náš výťah nic neříká, zaklapnou se dveře, člověk prostě jede, a dokud nedojede do svého patra, čumí do zdi, na který jsou přilepený zaschlý žvejky, napsáno MRDEJ MĚ DO PODPAŽÍ, všude rýhy po klíčích, barevný čáry od fixů. To tady je všechno čistý, na stěně velký zrcadlo, tlačítka modře svítí a ozývá se: DVEŘE SE ZAVÍRAJÍ, DRUHÉ PATRO, VYSTUPTÉ. Je to úplně jako ve filmu z budoucnosti, kdy technika umí všechno na světě.

Zvoním.

Otvírá Magdy máma. Ptám se, jestli může Magda ven. Její máma si povzdechne a zapluje zpátky dovnitř. Za chvíli už zpoza dveří vykoukne Magda.

MAGDA: Čus.

JÁ: Čau, jdeš ven?

MAGDA: Jo, ale až tak za čtvrt hodiny.

JÁ: To neva, tak já počkám.

MAGDA: Počkej ale před barákem, máma říkala, že dovnitř dneska návštěva nesmí, protože není uklizeno.

JÁ: No jo.

Sedím na obrubníku a čumím na popelnice. Lentilkárna nemá jen normální stříbrný popelnice, ale taky tříděnej odpad, papír, plasty a sklo. Cívím na ně a říkám si, proč jsou zrovna plasty žlutý, proč sklo zelený a proč papír modrej. Jasně, plasty zežloutnou, sklo je i zelený jako vltavíny, ale proč je zrovna papír modrej? Třeba proto, že ho vyráběj ze stromů a ty rostou celej svůj život tak, aby se dostaly co nejlíže nebi?

Nějakej chlápek vychází z baráku a jde s košem. Z tepláků mu čouhaj trenky. Popotáhne nosem, otevře klec a vysype všechny odpadky do jedny z popelnic. Podrbe se na zadku, zachrchlá, držák jeho upatlanýho koše se převrátí dolů a on ví, že se všech těch odpadků a zbytků, co mu už v bytě pod nosem smrděly, konečně zbavil.

Dívám se na něj, jak zachází zpátky do bytovky.

Jak takovýho chlapa může někdo milovat? Jak může někdo milovat takovýho tlustýho chlapa s pleškou, co chrchlá a drbe se na zadku? Která ženská na světě by si vzala takovýho zoufalce za manžela? Dobrovolně na něho sahala?

Za chlapem konečně zapadnou dveře.

Přecházím sem a tam a kopu do štěrku. Kamínky se rozletí na všechny strany. Chvilí stojím na obrubníku a držím rovnováhu.

Proč to tý Magdě tak trvá?

Určitě se zase zasekla u televize a čumí na nějakou blbinu, pořád u nich doma něco sledují, celá jejich rodina těma televizními příběhy přímo žije. Občas si s Magdou ze srandy na podobný příběhy hráme, jdeme po ulici, nahlas vyprávíme a předstíráme, že jsme postavy z telenovely.

JÁ: Ach, Chosé, já tě tak velmi miluji!
A děkuji každé ráno při snídani Bohu,
že mi tě seslal do života.

MAGDA: Chuanito, já tě také velmi miluji,
máš nádherné oči a pusu.

JÁ: Chosé, je tu však jedna věc,
která mě trápí.

MAGDA: Lásko! Víš přeci, že mi můžeš říct vše!

JÁ: Jsem těhotná!

MAGDA: Co tím chceš říct?

JÁ: Že v mém břiše roste mimino.

MAGDA: Takže tenkrát, když jsme spolu uvízli
v tmavém sklepe...
...

JÁ: Ach, ano!

MAGDA: Chuanito, nevím, jak bych ti to řekl.

JÁ: Mluv, lásko. Řekni to.

MAGDA: Plamen mé lásky právě teď dohasl.
Rozcházím se s tebou.

Dveře Lentilkárny se otevírají.
No sláva!
Konečně Magda.

JÁ: Ježíš, tobě to trvalo.

MAGDA: Hm.

JÁ: Nepůjdeme ještě pro Sárú?

MAGDA: Klidně.

Jdeme vedle sebe a nic neříkáme.

O čem bych tak mohla začít mluvit? Mám jí říct, že mi bratr vyhodil z okna trička ze skříně, protože ho naštvalo, že mu nepůjčím vypálený CD s Červeným trpaslíkem? Mám jí říct, že jsem slyšela o krému na obličej, díky kterému zmizí všechny pihy na obličejí? O čem s ní mám mluvit, aby si myslela, že jsem zábavná? Co mám říkat, aby ji nenapadlo: S Fany nic není, s Fany je nuda, Fany nic neříká, když jsem s Fany, je to jako na procházce po hřbitově, Fany už nechci nikdy vidět.

Co mám říkat, aby si Magda to naše kamarádství nerozmyslela?

Vzpomenu si, jak jsme jednou, když nám bylo osm nebo devět, byly na zahradě u mé babičky, po který mám jméno Františka. Krmily jsme přes klec slepice,

pak se houपालy na houpačce a cpaly se zralejma třešněma. Jenže se s náma ta houpačka utrhla, chtěly jsme ji přišroubovat, ale ani jedna z nás nevěděla, jak přesně vypadá šroubovák. Šly jsme teda do kůlny a tam se přehrabovaly v harampádí, až jsem nakonec já vzala kladivo, ona sekyru a bušily jsme do té houpačky a doufaly, že se tím spraví. Okolo šel souseď a mohl se zbláznit, co to vyvádíme za blbost.

JÁ: A máte snad důkaz, že to nepomůže?

Odpověděla jsem mu jakoby nic, on se podrbal na hlavě, pokýval uznale hlavou a odešel. Magda mi pak řekla, že to bylo to nejvtipnější, co kdy v životě slyšela, a já jsem měla tehdy pocit, přesně v ten moment, jo, že jsme asi vážně nejlepší kámošky.

Zatímco myslím na tu rozbitou houpačku, Magda se zastaví. Jen tak, zničehonic. Kouká mi do očí a prostě stojí.

JÁ: Co je, pojď.

Jenže ona nic neříká.

JÁ: Jdeme k Sáře, ne?

Furt na mě tak kouká a mlčí. Po chvíli konečně promluví.

MAGDA: Hele, promiň, já ven nemůžu, musím bejt doma.
JÁ: Jak to? Proč nemůžeš?
MAGDA: Máma mi nedovolila jít ven. Měla jsem ti to jen dojít říct.
JÁ: Co? Vždyť je pořád ještě odpoledne. Tma bude až za dlouho.
MAGDA: No prostě nemůžu. Prý mám zaracha.
JÁ: Zaracha? A za co?
MAGDA: Nevim. To máma neříkala.
JÁ: Aha. Tak já půjdu za Sárrou sama.
MAGDA: Tak jo. Čau.

Otočí se a spěchá přes parkoviště zpátky. Koukám se za ní. Z trika jí čouhá cedulka, na kolik stupňů se má prát oblečení, na zádech nakreslená myš Minnie. Slunce mě pálí do obličeje, po čele mi teče pot a Magda si najednou poskočí. Poskočí si a rozeběhne se. Utíká rychle ke vchodu, jako kdyby snad běžela závod, ve spěchu bere za dveře, div se nebouchne do obličeje, a Lentilkárna ji sežere.

Stojím tam sama na parkovišti a přemejšlim, proč se mnou Magda nechce ven.

Potom vyrážim za Sárrou.

■ ■ ■

Cestou míjim budovu Racku. Když jsem byla ještě malá, bejval to hotel, dneska je to už jen rozpadlá zašedlá budova, co vypadá jak stará krabice.

Okna v přízemí zabeďněný, okna v prvním patře zase vymlácený. A všechno dohromady je to zarostlý, samej keř a strom, co vypadaj, jako by chtěly ten barák sežrat. V Racku se prý scházej feťáci, pálí tam petky, a taky tam bydlí bezďáci. Do Racku nesmí celá naše základka chodit, rok co rok nám to ve škole opakujou: Do Racku mají všechny děti vstup zakázaný, a když tam někoho uvidíme, můžeme ho vyhodit ze školy. Takhle nás pořád dokola strašej, občas daj někomu i dvojku z chování, když chytí nějakou partu, jak se tam potuluje. Proto jsem ještě nikdy v Racku nebyla, protože člověk nikdy neví, jestli se za rohem nevynoří nějaký učitel.

Sára nebydlí v bytovce jako Magda ani v paneláku jako já.

Její rodina má barák.

Kdybych bydlela v baráku já, celej můj život by byl úplně jinej.

Všechny problémy by zmizely.

Měla bych svůj vlastní pokoj, kde bych se mohla zamknout, a nemusela bych spát v jedný ložnici s bratrem, s mým bratrem, kterej je nejhorší ze všech. Že jsme my dva příbuzný, vůbec nechápu. Já jsem normální člověk a on zvíře, co patří někam k boudě nebo do kur-níku. Jednou se na Vánoce ze vzteku, že nedostal videohru, poblil na koberec v obýváku. Přímo před vánoční stromek hodil obrovský žlutohnědý kolo.

Stojím před brankou k Sáry baráku a mačkám tlačítko zvonku. Koukám na jejich jmenovku.

ŠTĚTKOVI.

Zajímalo by mě, proč mají tak divný příjmení.

Ale jejich barák je velkej a hezkej. Kde asi Sáry rodiče pracujou, že si můžou žít jako boháči a nemají vůbec žádný starosti? Že byli i na dovolený u moře, mají chalupu, gril a každou neděli se celý léto cpou hermelíny, masem a pečenou paprikou? Jak to, že jezdí každý tejdén za babičkou na návštěvu, pořádají rodinný oslavy, dohromady chodí na výlety, třeba na zámky a hrady po celý Český republice, anebo aspoň večer po městě na procházku?

Jak to, že spolu všichni večeří každej den u jednoho stolu?

Je to tím, že jsou bohatý?

Podívám se na branku, na ten odlupující se lak na plotě. Rozhlížím se kolem sebe, jestli mě někdo nevidí, a začnu ho loupat. Kousky laku se mi drolí mezi prsty jako šedivej bordel, co dřív míval zelenou barvu, ale teď už je z něj jen prach, kterej padá na zem. Uloupnu další kus, promnu ho mezi prsty. Pálí to. Malý střípky laku se mi zabodávají do kůže. Utřu si ruku do legín.

Konečně se otevírají dveře a z nich vykukuje Sára.

SÁRA: Čau. Co je?

JÁ: Nic. Jdeš ven?

SÁRA: Nemůžu, jsem nemocná.

JÁ: Aha. Hm, tak se měj.

SÁRA: Ale můžeš k nám, jestli chceš.
Naši nejsou doma.
JÁ: No tak jo, proč ne.

Sára si lehne do postele, trochu pokašlává.

Sedám si na koberec před postel a koukám po jejích věcech.

Má pokoj v přízemí. Je to tam hrozně tmavý jako ve vězeňský kobce. A taky to tam trochu smrdí. Dívám se na okno, na parapetu stojí napůl uschlý kytky, ze kterejch už odpadávají zkroucený listy. Mezi nima složený trička, papírky, kapesníky, štosy časopisů a další bordel.

Zvednu se a procházím se po pokoji.

JÁ: Co je tohle? Ty máš váhu?

Beru ji do ruky a postavim na podlahu.

Naběhnou nuly. Stoupám si na ni. Váha ukáže číslo. To číslo se mi vůbec nelíbí.

SÁRA: Tak co, kolik máš?

JÁ: Hm, nevím. Nedívala jsem se.

Zalžu a jen doufám, že Sára nic nezahlídlá.

Ta jen zachrchlá a pak se znovu rozkašle. V krku jí to drhne, zní to, jako by ze sebe dávila kusy železný vaty.

Najednou vytahuje malou skleněnou lahvičku zpod polštáře, zacpává si nos, napije se a pak se zašklebí. Chvilí ji pozoruju a pak si všimnu nálepky na lahvičce.

JÁ: Fuj, vždyť to je ALPA!

SÁRA: No.

JÁ: Ta se přece nepije!

Sára pokrčí rameny a znovu se napije.

SÁRA: Mně to chutná. Mám díky tomu zajímavý sny. Lítací a někdy i věštecký. Včera se mi třeba zdálo o tobě.

JÁ: Fakt? A co se ti zdálo?

SÁRA: Že jdeš pro něco do Racku.

JÁ: Hm, tak jo.

Potřesu nedůvěřivě hlavou a radši se otočím na druhou stranu. Sára má někdy fakt divný řeči. Skoro nikdo ve třídě se s ní kvůli tomu nebaví. Protože je potrhlá, zamyšlená a pořád někomu něco předpovídá. Lásku, nemoc nebo pětku z čtvrtletky.

Na Sáry stole je úplně stejnej bordel jako všude jinde. Časopisy, obaly od sušenek, sešity, ledvinku, propisky a nálepky, a všechno to na sobě má obrázek mořský víly Ariel, co ji milujou malý děti. Ptám se, kde sebrala všechny ty Ariel věci, a ona že to prý vyhráli její děda s babi, sbírají body od Aquily, vystřihujou

je z etikety na petce a někam v obálce posílají. Sára od nich prý furt něco dostává, protože děda s babkou pořád něco vyhrávají. Jenom tenhle měsíc přinesli nový batohy a nafukovací polštář do autobusu. Sára se ptá, jestli nechci ledvinku se značkou Kaufland, k tomu mi dává i nálepky, sešity a taky fixky a zvýrazňovače.

Všechno to chci a všechno si to taky nastrkám do starý igelitky, co se válí někde na zemi.

JÁ: Tak já už půjdu.

Dívám se do igelitky a mám radost, že jsem toho tolik dostala, jen tak, úplně zadarmo, bez placení, jako by se nechumelilo. Bylo to jako dostat dárek k narozeninám, se kterým už člověk vůbec nepočítal. Sára zachrchlá, že fajn, že ona jde stejně spát. Pak se celá přikryje peřinou až k hlavě, otočí se ke mně zády a vypadá, že se chystá usnout. Chvilku tam stojím a koukám na ni.

JÁ: Hele, Sáro?

SÁRA: Hm?

JÁ: Nechceš se přidat ke mně a k Magdě a začít tenhle rok chodit na divadelňák?

SÁRA: Ne.

JÁ: Proč ne?

SÁRA: Ne.

Dál už nic neříká. Tak odcházím.

Jdu do předsíně a obouvám se.

Dveře a branka jsou odemčený.

Jdu po chodníku směrem k domovu a houpám igelitkou s ukořistěným pokladem. Je podvečer, na chodník praží slunce a mně se zdá, že už není takový vedro jako dřív, zdá se mi, že už není takový horko jako na začátku prázdnin, že už se blíží podzim a taky ta pitomá, blbá škola.

Domů přicházím akorát na večeri.

Svleč se, jdi si umýt ruce, máš tam jídlo, říká mi máma, jen co vejdu do bytu, ani si nestihnu zout boty a uklidit je do botníku.

Náš byt je v paneláku, normálním komunistickým paneláku. Má čtyři poschodí. Na každém patře jsou čtyři byty. Dole v šachtě výtahu je napadanej různej bordel, žvejky, obaly od sušenek, nějaký reklamní le-táky, kus tvrdýho rohlíku, co tam kdysi mezi mřížce procpal můj bratr, a taky klíče tý malý holky od Turkových. Hrála si, jezdila s nima po kovový mřížce vý-tahu, asi se jí líbilo, jak to rachtá, ale jednou holce ty klíče uklouzly a zapadly dolů. Vždycky když jdu dolů po schodech a kouknu se do šachty, vidim tam tu rů-žovou šňůrku a béžovou bambuli, co už jsou dneska celý zaprášený. To byl tenkrát sekec mazec, když tam malý Turkový ty klíče spadly. Stála na chodbě, čuměla dolů a hrozně brečela, její máma to slyšela až do bytu,

že jí dcera na chodbě pláče, tak vyšla ven a ptala se, co se to děje. Malá Turková jí to nechtěla říct, pak se velká Turková podívala dolů do šachty a konečně jí to došlo, došlo jí, že její dcera navždycky ztratila klíče, a věděl o tom i celej barák, protože velká Turková řvala: CO JSI TO ZASE UDĚLALA, TAKOVOU PIČOVINU, CO TĚ TO PROBOHA NAPADLO. Pak holku zatáhla dovnitř, seřezala vařečkou a křičela dál, že jsme ji slyšeli i my až do obýváku: TEĎ BREČÍŠ, SPRATKU HNUSNEJ, ASPOŇ SI DÁŠ PŘÍŠTĚ POZOR.

Sedám si ke stolu v kuchyni a podívám se do talíře.

K večeři smažená cibulka, k tomu kus chleba. Beru chleba, odtrhnu kůrku a to měkký světlý začnu házet do smažené cibule, aby to nebylo tak hrozně mastný. Naproti mně sedí brácha, má skoro dojedeno. Kouká před sebe, do blba. Na sobě má tílko, všimnu si, že už mu v podpaží rostou chlupy. Fuj! Měl by si to oholit, pak bych tady nemusela sedět naproti němu a na to malý pokroucený hnědý křoví koukat.

Najednou se na mě brácha podívá.

BRATR: Chceš něco vidět?

JÁ: Jo. Chci.

Bere vidličku, důležitě ji zvedá do vzduchu, pak se na mě znovu podívá a zabodne ji do plastovýho prostírání pod talířem.

BRATR: Koukej.

Vidličku zase zvedá. Na plastovém prostírání teď zbyly čtyři důlky po vidličce.

Znovu zvedá vidličku a zabodne ji do prostírání. Objeví se další čtyři tečky. Pak ji zabodává znovu a znovu, píchá do toho plastu, jako kdyby se stal vrahem ze seriálu o vraždách. Bodá a bodá, až je prostírání celý pokrytý tečkama, směju se tomu, jak brácha bodá, jak má prostírání celý rozbodaný, jaká blbost ho to napadla. Směju se, jak je mu úplně jedno, že ten ubrousek celej zničí a že se máma navzteká. Zvedám vidličku do vzduchu a taky ji zabodnu. Dobrej pocit. V plastu se objevily čtyři důlky. A pak další a další. Píchám do prostírání vidličkou dál a dál a dál a je mi úplně jedno, co na to máma řekne, jestli na mě bude řvát, jestli mi dá dalšího zaracha nebo mě přetáhne vařečkou. Za chvíli už jsme měli prostírání úplně celý poďobaný a rozpíchaný a smáli se u toho jako dva blbečkové.

Do kuchyně najednou nakoukne máma.

Dojezte, sklidte ze stolu, Fanyno, ty umýváš, Pavle, utíráš, houkne na nás.

Rozbodanýho prostírání si vůbec nevšimne, nevidí nás, je jí jedno, že držíme v rukách vidličky a tlemíme se na celý kolo, řekne jen jednu větu a zase zmizí, jako kdybychom s bratrem byli dva průhledný neviditelný duchové.

Rychle schováváme prostírání do šuplíku a jdeme na to nádobí.

Večer ležím v posteli a kontroluju, jestli mi na břiše nevyrostl nějaký nový špek. Prohmatávám si kůži a přemejšlim u toho, jaký byly moje prázdniny.

Utekly jako voda, ale nic se doopravdy nestalo. Dva týdny u příbuznejch na Slovensku, tejdén stanování s bratrem a mámou, několikrát kino s tátou, a to bylo celý. Nestalo se VŮBEC NIC. Nedokážu si vzpomenout na žádnéj zajímavěj zážitek.

Před usnutím si ještě dám jedno velký předsevzetí. Nejdůležitější ve svém dosavadním životě: Tenhle školní rok už musí bejt konečně jinéj.

Nahoře nad pupíkem ani dole pod pupíkem žádnéj nový špek nepřibyl, a tak v klidu zavírám oči.

Ženský tlachaj o pičovinách

Stojíme s Magdou před školou a koukáme dovnitř.

MAGDA: Běž první.

JÁ: Ne, ty běž první.

Koukáme dovnitř prosklenýma dveřma, jako kdyby to byla výloha nějakýho krámu. Díváme se na školní chodbu, tu děsnou školní chodbu, která vypadá jak chodba nemocnice. Děcka se pomalu plouží sem a tam, narážejí do sebe, hledají svoje třídy, nikdo nekřičí, nikdo nejásá, každé si jen tak pro sebe mumlá, jak sakra hrozně moc nesnáší to hnusný blbý září.

Na korkovejch nástěnkách jako každéj rok visí nějaký obrázky a u nich nápis: DÍLA PRÁZDNINOVÉ DRUŽINY.

Malůvky malejch dětí, co byly o prázdninách ve škole, protože neměly kam jinať jít. Na obrázku je čert, co žere svůj vlastní ocas, holčička se drží za ruce s ufonem a pak koně, duhy a rodiny. A tahle krása nám teď bude viset na zdi celý září a připomínat, že

prázdninová družina je prázdninová družina. Všechno je v ní dost nanic.

Všude samý našťvaný hlavy, aktovky, batohy, přezůvky, unavený zívání, prázdný pohledy, ahoj a čus, ale nám je to jedno. Obě totiž čekáme, až půjde dovnitř ta druhá.

Jenže Magda se k ničemu nemá.

Stojíme tam a okopáváme zažranej mech z dlažby, šťouráme ho botou ze spár a potom hrneme směrem k tý druhý, schválně kdo bude mít čistější stranu, za chvíli je chodník zaprasenej na obou stranách a všude se válejí zelenočerný chrchly.

Magda už to nevydrží. Otočí se a sedne si na oprýskaný zábradlí. Sukně se jí vyhrne tak, že jí jsou vidět puntíkatý kalhotky. Nevadí jí, že někde něco vyčuhuje, je jí jedno, jestli si zadře oloupanej lak do stehna. Zúřivě klátí nohama a najednou na mě vypálí.

MAGDA: Jsi blondatá palice s blbou ofinou,
takže bys měla jít první ty.

Sedám si na zábradlí naproti ní a pořádně si ji prohlížím. Přes prázdniny se Magda ani trochu neopálila, vždycky jenom zčervená, na rukách rozškrábaný mapy, kterým se říká ekzém. Nedaj se moc léčit. Kudy chodí, tudy z ní opadávaj průhledný šupinky kůže, proto nosí jenom světlý oblečení, na tmavý barvě jsou kousky mrtvý kůže víc vidět. Někdy má ekzém fakt

blbej, to pak kůže vypadá jako červený souostroví, kde není mezi ostrovy voda, ale živý maso.

Zvoní.

Okolo nás prochází Sára, chvátá dovnitř do školy, jen na nás mávne a něco zahlásí.

SÁRA: Zvonek zvoní, rychle do ní, kdo včas není v lavici, dostane na palici.

A mizí ve dveřích.

Co to bylo za říkanku, netušíme. Obě ale víme, že Sára je prostě taková.

■ ■ ■

První hodina nového školního roku začala a my sedíme na zábradlí před školou, jako kdyby se vůbec nic nedělo.

JÁ: Já nejsem žádná blondatá palice, proč mi tak jako říkáš?

MAGDA: Protože je to pravda.

JÁ: Já ti taky neříkám, že sis včera prdla na autobusový zastávce. A přitom je to pravda.

Magda neodpoví.

Ozve se druhý zvonění.

Znovu se na ni podívám. Koukám jí až hluboko do hlavy a snažím se jí vnutit myšlenku, že má z toho

zábradlí konečně slézt. Snažím se ji svým mozkiem přinutit, aby šla konečně dovnitř do školy, než bude nějakéj průšvih.

MAGDA: Naši se včera celej večer hádali.

JÁ: Hmm.

MAGDA: Vůbec jsem se nevyspala. Jsem unavená.

JÁ: Ach jo, no.

MAGDA: Máma křičela na tátu a on na ni.

JÁ: Hmm, to je fakt blbý.

Magda klátí nohama a v obličejí jí cuká, jako kdyby byla loutka a nějakéj šílenéj loutkář jí jen tak pro zábavu tahal za provázky v obličejí. Její rodiče se nejspíš rozvedou. Chudák. Navždycky bude to dítě z rozvedenéj rodiny. A to nechce bejt nikdo.

JÁ: Tak pojď dovnitř, já půjdu první.

Magda se na mě dívá a mhouří oči. Možná si myslí, že jí chci nějak podvést nebo podfouknout, dívá se na mě jako liška, co nevěří, že jí člověk nabízí jídlo a nic za to nechce.

CO TADY DĚLÁTE?! Ozve se najednou odněkud. Řev, jak kdyby někdo někoho zabil. DO PIČE, DÁVNO ZVONILO A VY DVĚ COURY TADY SEDÍTE NA ZÁBRADLÍ.

Školník Ruda vybíhá zpoza jídelny a už na nás řve, celej vzteky nafouklej, div mu nepraskne žilka na čele.

PIČO, TO JSEM SE NASRAL, ŽENSKÝ TLACHAJ, TLACHAJ O PIČOVINÁCH A ŠKOLA JE NEZAJÍMÁ.

Rychle slézáme ze zábradlí, Magda padá na zem, ale naštěstí se pohotově sebere. Běžíme dovnitř do školy.

MALÝ PIČI JSTE, ROSTOU Z VÁS MALÝ PIČI, volá za náma školník Ruda a hrozí nám u toho pěstí. Zdrháme pryč, do školy, protože Ruda není jako náš matikář Hála, školník Ruda je nasraná zmije, žáky klidně zfackuje nebo shodí do louže, školník Ruda je místní magor, kterej Patrikovi Kadlecovi jednou vlepil za špinavý boty ve škole tak silně, že pak Patrik na levý ucho dva dny neslyšel.

Letíme nahoru do patra, klopýtáme a bereme schody po dvou, srdce mi buší jako o závod, div nevyskočí z hrudi přímo na podlahu druhého patra, kde jsou položený nový barevný dlaždičky.

JÁ: To je piča.

MAGDA: Je to piča.

Vyměníme si poslední slova a zapadneme do naší třídy a vůbec nikdo, fakt vůbec nikdo si nevšimne, že jdeme pozdě.

Sedám si k Jarošový a Magda k Zobáčkovy. Zejtra je ukecáme, aby se s náma vyměnily a my mohly sedět spolu, ale teď není čas na dohady.

Ani jsme v celým tom spěchu neuhlíдалy, která z nás vešla do školy jako první.

A takhle začíná nový školní rok.

Dozvídáme se, že se Láďa Diviš odstěhoval. Ve skutečnosti se ale neodstěhoval, propadl o třídu níž a odešel na základku do Budějce, všem to ale bylo úplně jedno, Láďa Diviš měl totiž měkkej mozek, nikdo s ním nechtěl sedět v lavici, protože se říkalo, že kdo s ním bude sedět, chytne od něj měkkost mozku a začne taky dostávat pětky. A tak Láďa seděl v lavici vždycky sám. O přestávce si ostatní chodili poklepat na tu jeho lebku, aby vyzkoušeli, jak hrozně měkká je. A ona fakt byla. Skoro jako mech, jemnej, jemňoučkej mech.

Náš třídní Hála vykládá, co všechno bude v šestý třídě důležitý: Už jste na druhým stupni, skoro dospělý lidi, k tomu patří i určitá odpovědnost, jak by řekl náš prezident Václav Havel, svoboda a odpovědnost jsou dvě strany téže mince a pro vás to teď platí dvojnásob, děti na druhým stupni by měly být víc partneři do diskuze než žáci, řeční učitel a nebere to konce.

Píšu na papírek PIČO a házím ho Magdě do výstřihu. Ta si ho vyndává a hází po Sáře. Přistane jí na stole, ona ten papírek bere do ruky, ani si ho nepřečte, zmuchlanej ho schová do penálu, zastrčí za gumičku, jako by to byla nějaká úplně obyčejná tužka, a dál poslouchá Hálův proslov.

Proč to udělala, to s Magdou nechápe, Sára občas dělá hodně divný věci, ale jedno víme určitě.

Piča je nenávratně v čudu.

Herci musí režisérovi prokazovat úctu a respekt

Všichni čekáme, až konečně začne schůzka našeho divadelníka.

První v tomhle školním roce.

Náš divadelní kroužek, kterému šéfuje vedoucí Mirek, má samostatnou budovu na okraji města. Dřív tam bejvala skautská základna, potom pionýrská klubovna, nakonec ale tuhle běžovou budovu, co vypadá jak kostka lega, dostal Mirek. A i když soubor patří pod naši ZUŠ, Mirek si na divadelníka dělá vždycky to, co sám chce, a nikdo mu do ničeho nekecá. Je prostě sám sobě šéfem, jak rád opakuje.

Sedíme v klubovně na tom tvrdým šedým koberci, co píchá jak bodliny ježka, a povídáme si, co kdo dělal o prázdninách.

Opírám se o Magdu, cítim, jak hluboce oddychuje, a poslouchám Andreu a její vyprávění.

Byla prý u moře na Mallorce. Ukazuje nám zapletený bavlnky ve vlasech a tetování henou, takový klikyháky na břicho. Vypráví, jak se celej den jen cpala jídlem z bufetu a opalovala u moře, rozhazuje rukama

a u toho si kroutí ty svoje barevný pramínky v dlouhých blond vlasech, růžový, zelený a modrý. Připomíná u toho páva, co se znuďeně prochází mezi turisty zámeckým parkem a vůbec ho nezajímá, jak moc ho všichni obdivujou.

Kdybych byla někde, kde by měli bufet, stoly plný jídla a pití, talíře, ubrusky, skleničky, asi bych se ládovala hlava nehlava, cpala do sebe smažený hranolky, kuřecí, sýr, těstoviny, meloun, zapíjela to limčou, broskvovým čajem, sritem, všechno bych to do sebe hrnula, až by mi to lezlo ušima, a na svoje špeky přísahám, že i kdyby mě břicho bolelo, i kdybych se pozvracela přímo na stůl do talíře a do skleničky, nepřestala bych a cpala se a cpala, dokud by to všechno neodnesli pryč. Bufet je prostě bufet, jez, dokud neodpadneš.

JÁ: A neztloustla jsi?

ANDREA: Vůbec. Já mám rychlejší metabolismus.
Máme to v rodině.

Říká jakoby nic. Jako by to byla ta úplně nejnormálnější věc na světě a já si říkám, že my máme v rodině leda tak cukrovku a bradavice.

■ ■ ■

Náš divadelňák má celkem čtyři oddíly. Já chodím do třetího.

Minulej rok náš vedoucí Mirek říkal, že z nás rostou mladý rozumný lidi, co už divadlu docela rozumí,